

## POSTANOWIENIE

Dnia 8 maja 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

w sprawie **R. T. i M. K.**

oskarżonych z art. 278 § 1 i 5 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 8 maja 2013 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w N. z dnia 11 lutego 2013 r., o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu

na podstawie art. 37 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł**  
nie uwzględnić wniosku.

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 11 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy w N. wystąpił o przekazanie przedmiotowej sprawy w trybie art. 37 k.p.k. innemu równorzędnemu sądowi ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości. W uzasadnieniu postanowienia sądu występującego o przekazanie sprawy podkreślono, że sprawa nie może się toczyć w sądzie właściwym ze względu na osadzenie obu oskarżonych w aresztach śledczych w W. do dyspozycji sądów w./.../, w których toczą się inne postępowania przeciwko oskarżonym. Sądy, do których dyspozycji pozostają oskarżeni nie wyrażają zgody na ich przetransportowanie do N. Zdaniem sądu występującego o przekazanie sprawy niemożność rozpoznania sprawy w sądzie właściwym jest sprzeczna z dobrem wymiaru sprawiedliwości.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Bezsporne jest, że przepis art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. Przewiduje bowiem odstępstwo od ustawowych reguł określenia właściwości miejscowej sądu. Stąd też jego zastosowanie może nastąpić tylko wtedy, gdy zaistniałe w sprawie okoliczności jednoznacznie świadczą o tym, że jej pozostawienie do rozpoznania sądowi miejscowo właściwemu byłoby sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości. Takimi okolicznościami mogą zaś być tego rodzaju sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie (nawet w istocie mylne, jakkolwiek powzięte w oparciu o racjonalne przesłanki) o braku warunków do rozpoznania danej sprawy w sposób w pełni obiektywny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, nr 9-10, poz. 68; z dnia 10 grudnia 1999 r., III KO 98/99, Prok. i Pr. 2000, z. 3 poz. 7; z dnia 21 października 2008 r., IV KO 116/08, R-OSNKW 2008, poz. 2072; z dnia 13 listopada 2008 r., IV KO 130/08, R-OSNKW 2008, poz. 2280).

Przekazanie sprawy na podstawie art. 37 k.p.k. może nastąpić także wtedy, gdy z obiektywnych powodów, najczęściej związanych ze stanem zdrowia oskarżonego, jego udział w rozprawie przed sądem miejscowo właściwym jest trwale wykluczony, zaś możliwy w sądzie, który położony jest w pobliżu jego miejsca zamieszkania. Przepis, na który powołał się sąd w swoim wniosku, nie powinien jednak stanowić podstawy odstąpienia od reguł właściwości wówczas, gdy przeszkodę w rozpoznaniu sprawy stanowią względy natury organizacyjnej lub technicznej albo, tak jak w przedmiotowej sprawie, gdy liczba spraw z udziałem tych samych oskarżonych powoduje konieczność kolejnego rozpoznawania tych spraw. Z informacji zawartych w aktach wynika, że sprawy obu oskarżonych wyznaczone są w sądach w. do czerwca 2013 r. Możliwe, że sądy te wyznaczą kolejne terminy rozpraw, nie można jednak równocześnie stwierdzić, że przekazanie sprawy R. T. i M. K. do sądu w W. przyspieszy bieg przedmiotowego postępowania. Ponadto, przeszkody z jakimi spotyka się Sąd Rejonowy w N. mają wprawdzie charakter długotrwały, nie są jednak przeszkodami o charakterze trwałym.

Z powyższych względów, kierując się także zakazem rozszerzającej wykładni przepisu o charakterze wyjątkowym, jakim jest art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

